

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szürke sorok nehéz lélegzete**

1. A szürke sorok nehéz lélegzete

János Szikra

A sziréna éles hangja még vibrált a csarnok vastag betongyűrűiben, amikor a pedálok lassulni kezdtek. A kolónia hetes szektorában kétezer ember egyszerre engedte le a lábát a nehéz, vasalapú hajtókarokról. A nyirkos levegőben elvegyült a tejsavas testek kipárolgása és a gépolaj csípős szaga. A mellette lévő helyen egy idős, megnyúlt arcú férfi dörzsölte meg a görcsbe rándult vádlóját; a neve sosem szerepelt semmilyen gép adatsorában, csupán a négyes számú padsor hetedik pedálosaként tartotta számon a központi rend.

Alinda a nagymamájához lépett, hogy megsegítse az öregasszonyt az állványzatról való lejutásban. A szomszédos sorokból fáradt tekintetek szegeződtek rájuk. Ebben a szürke homályban az emberek ritkán néztek egymás szemébe, de az őrszem iménti megtorpanása végiggyűrűzött a csarnokon, mint a vízbe dobott kavics keltette hullám. A névtelenség védőpajzsa alá húzódó munkások közelebb léptek egymáshoz, hogy válluk érintkezésével tompítsák a fémes szorítást.

A táplálási csövekből csöpögő édes massa köré szinte gépiesen gyűltek a fémcsészés alakok. Az egyik fiatal szerelő, akinek kezén a zsíros mocsok már a bőrébe ivódott, egyetlen néma bólintással adta át a sorban elfoglalt helyét Alindáéknak. Nem szólni jöttek ide, a szavak veszélyesek voltak, de a fáradt testek egymás iránti figyelme tisztábban beszélt a nyelvi modulok elemzésénél.

A nagymama reszkető kézzel vette át a szintetikus táplálékot, majd halkán sóhajtott. A körülöttük ülők közül többen elcsendesedtek, ahogy a matuzsálemi korú asszony lassú mozdulatait figyelték. Abban a mozdulatban ott volt a kolónia teljes gépiesített jelene és az a láthatatlan múlt, amit a műszakváltás sziréne sem tudott végleg eltörölni a padlón kuporgók emlékezetéből.

Miközben az őrszemek vörös fényei a távoli folyosók homályában pásztázták a falakat, a dinamóterem alsó szintjén egyetlen közös, mély lélegzetvétel hullámozott végig. A gépek energiát követeltek, de az egymás mellett elnyúló, csontig fáradt emberek tudták: a fém vázakon túl még létezik a levegőnek egy olyan íze, amit nem a szűrők szabályoznak.